

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **ACM s.r.o.**, IČ 26089866, se sídlem v Praze 4 – Kunraticích, Nad Akáty 1597/11, zastoupeného JUDr.Petrem Říhou, advokátem se sídlem v Třeboni, Palackého náměstí 106/II, proti žalované **České národní bance**, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 21.11.2013, č.j. 2013/4645/110,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Bankovní rady České národní banky, jímž po projednání rozkladu v rozkladové komisi zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky ze dne 24.9.2013, č.j. 2013/10632/570. Uvedenými rozhodnutími České národní banky bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za jednání, v němž bylo shledáno porušení ustanovení § 3 odst.1 a 2 devizového zákona č. 219/1995 Sb., ve znění účinném do dne 31.10.2013 a byly tak naplněny zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 25 odst.1 písm.a) devizového zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nebylo prokázáno, že by žalobce neoprávněně prováděl směnářenskou činnost. Pouze ze skutečnosti, že směna peněz byla provedena v provozovně účastníka řízení, nelze dovozovat, že by žalobce prováděl neoprávněnou

směnárenskou činnost, když tato směna nebyla provedena účastníkem řízení jako podnikatelem v rámci jeho směnárenské činnosti. V rámci provedeného řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce prováděl neoprávněnou směnárenskou činnost a pokud v provozovně žalobce došlo k provádění směnárenské činnosti, pak pouze z této skutečnosti nelze dovozovat, že je nemožné, aby žalobce o této činnosti osob obsluhujících pokladnu nevěděl, neřídil ji a neměl možnost ji kontrolovat. Stejně tak nebylo prokázáno, že by směnárenská činnost v provozovně žalobce byla provozována soustavně a za účelem dosažení zisku žalobce. Žalovaný odvozuje odpovědnost za přestupek žalobce s odkazem na ustanovení § 16 obchodního zákoníku, přičemž tento názor je v rozporu s účelem tohoto právního ustanovení, když jednání osoby v jeho provozovně zavazuje podnikatele v obchodních vztazích, avšak nezakládá jeho odpovědnost za přestupek. Podle názoru žalobce nelze zakládat odpovědnost za přestupek s odkazem na ustanovení § 16 občanského zákoníku a je to v přímém rozporu s ustanovením § 25 odst.1 písm.a) devizového zákona.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že výkon směnárenské činnosti je již dlouhá léta spojen s velkým množstvím klientských stížností, čemuž odpovídá i počet vydaných rozhodnutí podle zákona č. 219/1995 Sb., devizového zákona, a s účinností ode dne 1.11.2013 podle zákona č. 277/2013 Sb., o směnárenské činnosti. Neoprávněný výkon směnárenských služeb patří mezi časté porušení devizových předpisů. Výše ukládaných pokut za tuto ilegální činnost se podle statistik České národní banky pohybuje v rozmezí 30.000,- Kč až 50.000,- Kč.

Žalovaný konstatoval, že v žalobě uvedené námitky jsou shodné s námitkami, které žalobce uplatnil již v průběhu správního řízení a které žalovaný v rozhodnutí o rozkladu zcela vypořádal. S námitkami žalovaný zásadně nesouhlasí a plně se odkazuje na odůvodnění rozhodnutí České národní banky i rozhodnutí bankovní rady o rozkladu.

Neoprávněné provádění směnárenské činnosti bylo žalobci jednoznačně prokázáno a pokuta mu byla uložena oprávněně. Neoprávněná směna byla provedena v provozovně žalobce osobou obsluhující pokladnu kasina, která jednala za žalobce a s ohledem na uvedené skutečnosti a na další zjištění (soustavnost) lze jednání osoby obsluhující pokladnu kasina přičítat žalobci. Žalovaný se ve svých rozhodnutích podrobně zabýval všemi definičními znaky podnikání, proto odkázal na rozhodnutí správního úřadu prvního stupně (na stranu 4 až 6) a na rozhodnutí Bankovní rady (na stranu 3 a 4).

Naplnění znaku soustavnosti je spatřováno v ochotě žalobce kdykoli na požádání provést směnárenskou transakci a tedy úmysl žalobce provádět směnárenskou činnost kontinuálně. U žalobce byly provedeny a prokázány dvě neoprávněné směny, uskutečněné s pro něj neznámými zákazníky, s odstupem dvou měsíců a pro naplnění soustavnosti svědčí i další zjištění žalovaného, tedy že kontrola údajného neoprávněného provozování směnárenské činnosti žalobce byla provedena na základě opakovaně získané informace během kontrol neoprávněného provozování směnárenské činnosti u jiného kontrolovaného subjektu. Při druhé kontrolní směně v okamžiku příchodu kontrolních pracovníků do vnitřních prostor budovy byla prováděna směna – nákup cizí měny v částce 100,- EURO za protihodnotu 2.500,- Kč a v průběhu provádění šetření kontrolními pracovníky se k pokladně kasina postupně dostavili dva další klienti se žádostmi o provedení směny cizí měny. K neoprávněným směnám tak nedošlo pouze ve dvou případech kontrolních nákupů, ale frekvence neoprávněných směn a připravenosti žalobce k jejich provedení byla podstatně vyšší.

Skutečný zisk ze směnářenské činnosti není důležitý, u skutkové podstaty správních deliktů podle devizového zákona a zákona o směnářské činnosti se nepožaduje úmysl ani dosažení zisku, neboť správní delikty vychází z objektivní odpovědnosti podnikatele a jsou konstruovány jako delikty ohrožovací.

Jednání jiné osoby v provozovně žalobce je nezbytné přičítat žalobci právě s ohledem na ustanovení § 16 obchodního zákoníku zejména tehdy, pokud tato osoba v jeho provozovně svým jednáním, tj. prováděním směnářské činnosti, fakticky vytvářela podmínky pro podnikání žalobce, tedy pro provoz kasina a prováděla směnářskou činnost tak, aby tyto finanční prostředky mohly být následně použity v kasinu. Skutečnost, že se nejednalo o osobu náhodně přítomnou v provozovně žalobce, vyhodnotil žalovaný z toho, že po uskutečnění kontrolní směny zavolala osoba obsluhující pokladnu kasina, která směnu provedla, mobilním telefonem jednatele žalobce, tudíž ho znala a měla na něj kontakt. Protože právní úprava výslovně neupravuje okruh osob, jejichž protiprávní jednání zakládá odpovědnost právnické osoby, je nutno vyjít z obecných ustanovení o jednání právnických osob. Jako právní subjekt jedná právnická osoba prostřednictvím statutárních orgánů, zaměstnanců, členů a podobně, tedy osob, které použila ke své činnosti. Základním předpokladem pro uložení sankce bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo při provozní činnosti právnické osoby nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opominutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt s odkazem na ustanovení § 16 obchodního zákoníku tedy není v rozporu s ustanovením § 25 odst.1 písm.a) devizového zákona.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Doručením příkazu ze dne 9.8.2013, č.j. 2013/8968/570, zahájil žalovaný se žalobcem správní řízení a uložil mu pokutu ve výši 50.000,- Kč. Předmětem správního řízení bylo zjištění kontrolních pracovníků při namátkou provedených kontrolních směnách, že žalobce prováděl směnářskou činnost, spočívající v jednom nákupu cizí měny v částce 20,- EURO a v jednom prodeji cizí měny v částce 20,- EURO za českou měnu, aniž by k této činnosti byl žalobce předem registrován Českou národní bankou.

Žalobce podal proti příkazu dne 15.8.2013 včasný odpor, proto žalovaný pokračoval ve správním řízení a dne 24.9.2013 vydal rozhodnutí č.j. 2013/10632/570, kterým byla žalobci za stejný delikt uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozhodnutí podal žalobce dne 8.10.2013 včasný rozklad, ve kterém se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu, neboť se podle svého názoru žádného správního deliktu nedopustil.

O podaném rozkladu jednala dne 30.10.2013 rozkladová komise České národní banky, která přezkoumala správnost i zákonnost napadeného rozhodnutí. Následně Bankovní rada ČNB rozhodnutím o rozkladu ze dne 21.11.2013, č.j. 2013/4645/110, rozklad zamítla a rozhodnutí ČNB o uložení pokuty žalobci potvrdila.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání

napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za jednání, v němž bylo shledáno porušení ustanovení § 3 odst.1 a 2 devizového zákona č. 219/1995 Sb., ve znění účinném do dne 31.10.2013 a byly tak naplněny zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 25 odst.1 písm.a) devizového zákona.

Podle ustanovení § 3 odstavec 1 a 2 devizového zákona může nabízet nebo provádět směnářenskou činnost jako podnikání pouze fyzická nebo právnická osoba, která byla k této činnosti předem registrována Českou národní bankou. Registrace se nevyžaduje, je-li směnářská činnost vykonávána na základě bankovní nebo jednotné licence podle zákona upravujícího činnost bank nebo stanoví-li tento zákon nebo zákon upravující činnost spořitelních a úvěrních družstev jinak.

Podle ustanovení § 25 odstavec 1 písm.a) devizového zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s ustanovením § 3 odstavců 1 a 2 nabízí nebo provádí směnářenskou činnost bez registrace nebo v rozporu s ní. Podle ustanovení § 25 odstavec 3 písm.b) devizového zákona se za takový správní delikt uloží pokuta do výše 5.000.000,- Kč.

Podle ustanovení § 28 devizového zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy byl spáchán. Správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává Česká národní banka. Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Pokuty vybírá orgán, který je uložil. Uložená pokuta je splatná do třiceti dnů ode dne, kdy rozhodnutí o jejím uložení nabylo právní moci. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu. Náhrady nákladů řízení za porušení povinností podle tohoto zákona jsou příjmem rozpočtu České národní banky a jsou splatné do třiceti dnů ode dne, kdy rozhodnutí o jejich uložení nabylo právní moci. Náklady řízení vybírá v době jejich splatnosti Česká národní banka. Na náhradu nákladů řízení se pro účely správy jejich placení hledí jako na prostředky veřejného rozpočtu.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nebylo prokázáno, že by žalobce neoprávněně prováděl směnářenskou činnost. Poukázal na to, že směna peněz sice byla provedena v provozovně účastníka řízení, avšak to neznamená, že by žalobce prováděl neoprávněnou směnářenskou činnost, když tato směna nebyla provedena účastníkem řízení jako podnikatelem v rámci jeho směnářské činnosti. Pokud v provozovně žalobce došlo k provádění směnářské činnosti, pak pouze z této skutečnosti nelze dovozovat, že je

nemožné, aby žalobce o této činnosti osob obsluhujících pokladnu nevěděl, neřídil ji a neměl možnost ji kontrolovat. Stejně tak nebylo prokázáno, že by směnářská činnost v provozovně žalobce byla provozována soustavně a za účelem dosažení zisku žalobce.

Uvedená žalobní námitka není důvodná.

K naplnění výše uvedené skutkové podstaty je nutné prokázat aktivní a reflektovanou nabídku obchodování s devizovými předpisy s tím, že pokud pak pro tuto činnost dotčená fyzická osoba – podnikatel – nemá licenci či povolení ve smyslu ustanovení § 3 odst.6 devizového zákona, došlo ke spáchání správního (devizového) deliktu a je plně na místě aplikovat právní (delikttní) odpovědnost této osoby. Jedná se přitom o odpovědnost objektivní, tedy takovou právní odpovědnost, u níž se zavinění nevyžaduje a vůbec nezkoumá. V tomto ohledu je tedy prolomena jinak platná zásada, že fyzické osoby odpovídají pouze za zaviněná jednání. Jinými slovy – se zřetelem k souzené věci – pokuta se platí tehdy, jestliže hypotéza právního předpisu umožňujícího uložení sankce byla splněna. V daném případě podstatné skutečnosti, svědčící naplnění shora citovaných ustanovení devizového zákona, jsou podle názoru Městského soudu v Praze natolik jednoznačné, že bylo možné (bez dalšího) uložit účastníkovi řízení pokutu za to, že neoprávněně nabízel obchodování s devizovými hodnotami.

Z obsahu spisového materiálu správního úřadu vyplývá, že při namátkou provedených kontrolních úkonech pracovníků správního úřadu bylo zjištěno, že žalobce prováděl směnářskou činnost, spočívající v jednom nákupu cizí měny v částce 20,- EURO a v jednom prodeji cizí měny v částce 20,- EURO za českou měnu, aniž by k této činnosti byl žalobce předem registrován Českou národní bankou. Nejednalo se tedy o výjimečný jednorázový exces pracovníka žalobce, ale uvedená kontrolní zjištění odůvodňují závěr, že u žalobce došlo k dvěma neoprávněným směnám v časovém odstupu dvou měsíců. Navíc ze správního spisu vyplývá, že správní úřad provedl kontrolu údajného neoprávněného provozování směnářské činnosti žalobce na základě opakovaně získané informace během kontrol neoprávněného provozování směnářské činnosti u jiného kontrolovaného subjektu. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí nepochybně vyplývá, že při v pořadí druhé kontrolní směně v okamžiku příchodu kontrolních pracovníků do vnitřních prostor budovy byla prováděna směna v podobě nákupu cizí měny v částce 100,- EURO za protihodnotu 2.500,- Kč, přičemž v průběhu provádění šetření kontrolními pracovníky se k pokladně kasina postupně dostavili ještě dva další klienti žalobce se žádostmi o provedení směny cizí měny. Z uvedeného zjištěného (a žalobcem konkrétními skutkovými tvrzeními ani důkazními prostředky nezpochybněného) skutkového děje lze podle názoru Městského soudu v Praze důvodně dovozovat, že k neoprávněným směnám nedošlo pouze ve dvou výše zmíněných případech kontrolních nákupů, ale lze mít za to, že se žalobce mohl dopustit neoprávněných směn i v řadě dalších případů a že činnost žalobce bylo možno přinejmenším hodnotit jako srozuměnost s uvedenou činností pracovníka žalobce a připravenost žalobce k jejímu opakovanému provedení či provádění.

Neobstojí proto žalobní tvrzení žalobce o tom, že v rámci provedeného řízení nebylo prokázáno, že by žalobce prováděl neoprávněnou směnářskou činnost, že by směnářská činnost v provozovně žalobce byla provozována soustavně a za účelem dosažení zisku žalobce. Česká národní banka jak v odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty, tak Bankovní rada ČNB v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu zcela určitě, jednoznačně a srozumitelně vyjádřila, z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů považuje za nemožné, aby

žalobce o této činnosti osob obsluhujících pokladnu nevěděl, neřídil ji a neměl možnost ji kontrolovat.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Dále žalobce namítal, že žalovaný odvozuje odpovědnost za deliktní jednání žalobce s odkazem na ustanovení § 16 obchodního zákoníku, přičemž tento názor je v rozporu s účelem tohoto právního ustanovení, když jednání osoby v jeho provozovně zavazuje podnikatele v obchodních vztazích, avšak nezakládá jeho odpovědnost za delikt.

Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Zákonným zástupcem podnikatele je každá osoba, která jedná v jeho provozovně, je-li druhý jednající v dobré víře. Není proto relevantní obrana žalobce, že nebylo možné vyvozovat odpovědnost za správní delikt žalobce, bylo-li prokázáno, že protiprávní jednání bylo uskutečněno zaměstnancem žalobce na provozovně žalobce. Aby bylo možno dovodit, že žalobce jednání osoby - jeho zaměstnance při opakovaných kontrolách zavazuje, musí takováto osoba bez jednatelského oprávnění realizovat právní úkon v provozovně podnikatele, v přímé souvislosti s výkonem jeho podnikatelské činnosti, přičemž si musí počínat takovým způsobem, že s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem třetí osoba, s níž bylo jednáno, nemůže rozpoznat, že právní úkon činí k tomu neoprávněná osoba. Jen v takovém případě bude podnikatel jednáním vázán. Uvedené předpoklady byly v nyní posuzované věci splněny, proto má soud za to, že podmínky odpovědnosti žalobce za uvedené jednání byly splněny a nic na tom nemění ani skutečnost, že i když jednání osoby bez příslušného oprávnění bude za podmínek § 16 podnikatele zavazovat, nezabývá tato skutečnost jednající osobu odpovědnosti za škodu, která podnikateli mohla vzniknout.

Správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnických osob platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného (tzv. odpovědnost za správní delikt) řídí zejména skutečností, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opomenutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.11.1994, č.j. 6A 12/94 – 16, publikovaný pod č. 106 v Soudní judikatuře ve věcech správních 1993 – 1997, Linde, Praha, 1999). Toliko pro úplnost je třeba poznamenat, že v případě právní úpravy postihu podnikatelů správněprávními sankcemi

platná právní úprava v zásadě nečiní rozdíl, zda daný podnikatel je podnikatelem v postavení fyzické či právnické osoby (viz výše citované ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona), a proto lze závěry daného rozsudku využít nejen na právnické osoby, ale i na podnikající fyzické osoby. Z výše uvedeného vyplývá, že pro vyvození odpovědnosti žalobce nebylo třeba zjišťovat subjektivní stránku, tj. zavinění, bylo nutno prokázat, že jednáním žalobce došlo k porušení zákona. Tato skutečnost byla prokázána.

Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek.

Žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, své rozhodnutí včetně výše uložené sankce řádně odůvodnil. Neshledal-li soud žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.zář 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu